

Вмѣта

За авторством
PaulAsaran

Переклав
volkov

Про фанфік

Все, що Твайлайт хоче, так це те, щоб її цінували. Її шлюб розвалюється і з почуттям самотності, яке смикало її серце, вона відчайдушно шукає якесь рішення. Тому коли вона помітила рекламу у газеті, яка натякала на потенційне романтичне рандеву... що ж, як це не могло її зацікавити? Думати про це і робити — це дві різні речі, і тепер, коли вона прийшла на місце зустрічі, вона розмірковує, чи не було все це великою помилкою.

У цей момент, її стара подруга зайшла через двері.

[Ця історія складається із 3 фанфіків. Це 1 частина. Перевірте розділ «Технічні і легальні деталі» -> «Список моїх інших перекладів», там ви знайдете посилання на усі інші мої переклади під, включаючи цю трилогію.]

Технічні і легальні деталі

«Escape»

<https://www.fimfiction.net/story/413380/escape>

Сторінка автора PaulAsaran на fimfiction

<https://www.fimfiction.net/user/111840/PaulAsaran>

Права на обкладинку належать PaulAsaran

GitHub сторінка перекладу

<https://github.com/Vovkiv/Escape-ukr>

Список моїх інших перекладів

https://github.com/Vovkiv/mlp_fics_that_i_plan_to_translate

Зміст

Обкладинка.....	1
Про фанфік.....	2
Технічні і легальні деталі.....	3
Зміст.....	5
Дві дівчини у барі.....	6

Дві дівчини у барі...

Твайлайт Спаркл. Декан усіх восьми дослідницьких підрозділів Кантерлотського університету. Найбільший науковий геній сучасності, матір однієї дитини, віддана дружина. І де тепер вона? Дивиться на тарілку з картоплею-фрі у занедбаному невеличкому ресторані, у бідній частині міста, намагаючись не думати про зім'яту вирізку із газети у кишені її толстовки.

Картопля була вкрита липким білим сиром. Якийсь сільський скиглій галасував із колонок про те, що його дружина покинула його, його собака померла і все, що він мав на своє ім'я, — це пляшка випивки. Хоч його ситуація навіть і близько не була схожа на ситуацію Твайлайт, вона співчувала йому. Вона боролась з бажанням поглянути на двері. Вона бачила одну й ту ж саму картину на протязі останнього часу: майже порожню їдальню, полуденне сонце яке протікало через трішки затемнені вікна і жодної душі, яка прийшла б до неї привітатися. Вона махнула бармену зітхнувши і взяла єдину картоплину пальцями, частування яке забивало артерії, і засмоктала, як дитина соску. Це трошки заспокоїло її метеликів у животі. Електронний дзвінок дверей продзвенів. Твайлайт не дивилась. Ще один сутулий робочий, який прийшов на пізній обід.

Чи вона так підозрювала, доки цей робочий не сів поруч з нею біля бару і не поглянув на одну з її картоплин. Вже роздратована після більше ніж години очікування, перша реакція Твайлайт була огризатися на нападника. Погляд на руку загасив її гнів ще до того, як він розпалився: ніжні, обрані зі смаком, бездоганного фіолетового кольору нігті. Вона була біла, з пишною обручкою з зображенням трьох діамантів із с'яючого срібла. Але вона прекрасно знала, кому належить ця обручка. Його власниця дефілювала ним перед усіма місяцями, коли вона його тільки отримала. І тому Твайлайт знала, хто сів біля неї. Це був остання людина на планеті на яку б вона могла очікувати.

Увесь цей час, метелики просто порхали у неї в животі, але цього було замало для них і вони вирішили розпочати цілий ураган. Її серце стукотіло і вона сховала свої руки у кишені, у сподіванні, що вона не впізнає її. Можливо, якщо вона швидко підведеться і піде ге...

— Навіть не думай про це.

Реріті поклала свою руку на її. Вона була м'яка на дотик, але одна лише її присутність давала Твайлайт знати, що вона не зможе так легко вибратися звідси.

Це все. Її гра завершилась.

Якщо тільки...!

Твайлайт зняла капюшон і змусила себе посміхнутися.

— Р-Реріті! Як... ем... який неочікуваний *сюрприз* зустріти тебе тут, у *Маргарітвіллі*.

Реріті теж посміхалась, але це була дрібниця. Швидкий вітерець посмішки, справді, демонстрував терпіння й доброту, а також напругу, яку вона не могла приховати, хоча, безсумнівно, намагалась.

— Так, я впевнена в цьому. Але я знаходжу в ньому якийсь... шарм.

Твайлайт з'їла ще одну картоплину, щоб виграти собі трошки часу поміркувати, тримаючи натягнуту посмішку увесь цей час. Реріті вказала бармену і замовила напої в дорогу. Ага!

— Зайшла, щоб прикупити чогось? Підозрюю, що ти доволі зайнята у цей час дня.

Дочекавшись доки бармен піде, Реріті повернулась до Твайлайт з поглядом недовіри.

— Чи ти дійсно думаєш, що я веду справи у цій частині міста, Твайлайт? Я щедра, але я також бізнес-леді і не багато із місцевих можуть дозволити собі мої гонорари.

Точно, дідько, дурне запитання. Але це привело до справжнього запитання, і характер ситуації змусив Твайлайт забути про усіх цих метеликів.

— Так... Що тоді *ти* робиш тут?

Реріті зітхнула. Вона посунула свій лікоть на стійку і її підборіддя у руку. Доволі не звичайна позиція для жінки, яка одержима її зовнішністю та поведінкою. Її плечі знизали, доки вона дивилась на стіну із нудного сільського декору, наче в ньому були відповіді на її запитання за межами її досяжності.

— Підозрюю, теж саме, що і ти. Шукаю втечу.

Вона узяла ще одну картоплину і з'їла її у най-неРерітівшому стилі.

Упс, і знову ці метелики. Твайлайт заворушилася і тривожно захихотіла.

— Я-я не знаю про що ти. Я просто...

Перед тим як вона могла зреагувати, Реріті полізла до неї у кишеню і дістала пом'яту вирізку з газети.

— Ей!

Навіть не дивлячись на папірець поміж її вказівного та середнього пальця, Реріті процитувала.

— «Потрапити під дощ. Мати половинку мозку. У шампанському.»

Твайлайт завмерла, піднявши руку, щоб вирвати папірець назад. Будь-які заперечення, виправдання і захист які вона придумувала у себе в голові, зникли у чорній дірі невизначеності та усвідомлення. Повільно, вона дозволила руці впасти на стійку.

— Ти теж на цю рекламу відповідаєш?

— Відповідаю?

Реріті ще раз посміхнулась гіркою усмішкою і дозволила папірцю випасти з її пальців.

— Дорогенька, ця моя реклама.

Неможливо. Пустота була занадто глибока і Твайлайт борсалась в ній. На кілька секунд, вона навіть забула, що Реріті була тут; її величезний і здібний мозок наче зішкрібав залишки від її небезмежного запасу розуму, щоб зрозуміти те, що вона тільки-но дізналась. Але він не зміг і система почала плавитися з іскристими вузлами і палючими проводами, і змогла видати єдину, односкладну відповідь.

— Шо?

Реріті поглянула на неї одним оком, не поглядом судження, а як сумного розуміння.

— Цікаво, навіщо одруженій матері з однією дитиною з успішною кар'єрою відповідати на рекламу в газеті про любовне рандеву.

Повільно, шестерні у голові Твайлайт почали обертатися. Вона облизала свої сухі губи і проігнорувала третій напад метеликів.

— Я... Я можу спитати у тебе теж саме. А як же Рейнбоу Деш?

Посмішка зникла. Реріті покрутила обручку на пальцях, її погляд слідкував за великим діамантом по центру обручки. Вона нічого не говорила певний час, достатньо довгий, щоб бармен повернувся і подав напої на стійку. Твайлайт дивилася, думаючи про каблучку, яка не прикрашала її власний палець.

— Тобі може здаватися, що така захоплива жінка, як Рейнбоу, ніколи не може набриднути, але ось... — прошепотіла Реріті.

Її очі зиркнули на Твайлайт, можливо, у очікуванні якоїсь реакції. Твайлайт не запропонувала жодної.

— Колись вона змушувала мене почуватися як принцесою. Але тепер? Тепер вона кар'єристка. Завжди на іграх. Завжди на вечірках та зборах коштів, прес-релізах. А я? Я завжди у дорозі, укладаю наступну угоду, розробляю дизайн для наступної ікони моди. Нам пощастить, якщо ми зможемо зустрітися разом хоча б раз в місяць.

Розмірковуючи над цим, Твайлайт насупилася.

— Я знаю, що це не моя справа судити і все таке... Але чи це і є уся причина? Ти намагаєшся зрадити, тому що ви не часто бачити одне одного? Чи не може хтось з вас пожертвувати заради цього?

Реріті стиснула губи, але не зрозуміло, чи був гнів на її обличчі через те, що сказала Твайлайт чи від чогось ще. Все ще обертаючи каблучку, вона сказала.

— Якби це була єдина проблема, я б погодилась. Але... запал зник. Був час, коли Рейнбоу могла закохувати мене у себе щодня і змушувати почуватися найкоханішою жінкою у світі. Це почуття — незамінне — одна з причин, чому я з радістю погодилась бути з нею. А тепер?

Вона тяжко зітхнула і з'їла ще одну картоплину. Вона все ще не доторкнулась до напоїв.

— Вона намагалась, бідненька. Вона приходила додому з квітами. Приводила мене на приємні побачення. Останнього місяця, вона навіть погодилась піти на оперу.

Твайлайт пощастило, що її очі не випали, коли ті збільшились до розміру п'яти копійок.

— Дійсно?

Реріті лише впала назад, поклавши підборіддя на долоню. Колись яскрава і сповнена життя жінка, яку Твайлайт знала, тепер стала пригніченою, змученою і втомленою карикатурою на подругу Твайлайт.

— Це був акт відчаю. Вона втрачає мене і вона знає про це. І що найгірше — я втрачаю її.

— Це не може бути правдою.

Твайлайт поклала руку на плече Реріті.

— Рейнбоу обожнює тебе.

— Можливо колись так і було.

Погляд Реріті знову зупинився на обручці.

— Але, тепер, ми наче незнайомці. Був час, п'ять років тому, коли вона чи я приходили додому і я була рада тому, щоб знову побачити її самовдоволене обличчя. Вона більше не дуже самовдоволена, не після тієї травми плеча. Вона цілувала мене, питала як пройшов місяць. Я розпитувала про її. Ми це робили наче по інерції. Наче ми пам'ятали, що повинна робити любляча пара, тому ми продовжували це із звички, але ми просто підтримували ілюзію, яка нікого із нас не обдурювала.

Сидячи, вона дотягнулась до кишені її пальто та дістала телефон. Він був порожній. Вона виклала його на стіл.

— Колись ми писали одне одному кожну годину чи дві, просто щоб дати знати, що ми думаємо одне про одного. Тепер же ми навіть не дзвонимо одне одному. Ми віддалились, Твайлайт. Розлука не робить серце сильніше.

Це не виглядало так, як собі Твайлайт уявляла їх відносини. Але, вона бачила їх обох так рідко останнім часом, і майже ніколи разом. Коли вона побачила Рейнбоу на заході коледжу зі збору коштів останнього місяця, вона, здається, була лише у захваті бути там. І Реріті завжди була Реріті. Чи вони просто усе це ховали від усіх? Або, можливо, є інша сторона історії. Якщо б вона змогла поговорити з Рейнбоу...

— Я знаю цей погляд — пробурмотіла Реріті гірким тоном.

Твайлайт моргнула, її шестерні знову зупинились. Дивлячись як Реріті робить ковток віскі, вона спитала.

— Який погляд?

— Той, коли ти намагаєшся зрозуміти як «зробити усе правильно». У Сансет схожий погляд.

Реріті поглянула їй у очі, відкриваючи Твайлайт сум, який вона ніколи не бачила на жінці.

— Повір мені, вже нічого не залишилось, щоб спробувати ще. Рейнбоу і я живемо так вже цілий рік, але...

Вона заплющила очі і притиснула кілька пальців до виска.

— Це повинно припинитися.

У Твайлайт стиснулося серце. Вона хотіла сперечатися, кинути виклик цій новій змінній в її реальності, але на це не було сил. І, до того ж, вона не могла виправити проблеми подруги, коли у неї свої було навалом. Реріті назве її лицеміром і буде права. Тому замість цього, вона дісталась через Реріті щоб схопити напій. Вона не пручалась цьому. Він смакував доволі міцно, набагато міцніше, ніж вона могла очікувати від Реріті щоб та замовила. Можливо, воно було як раз доречним, зважаючи на їхні ситуації.

— Все змінилось — сказала вона, відставивши напій у сторону.

Її очі зупинились на темній плямі на її пальці.

— Я залишила гурт у ящику для шкарпеток, сховала глибоко всередині. Я не хочу, щоб хтось, кого я зустріну, думав, що я все ще була... прив'язана.

Реріті трошки обернулась, дивлячись, стурбовано насупивши брови. Твайлайт сподобалась увага більше, ніж вона очікувала, тому вона продовжила.

— Тімбер... Змінився, коли вони забрали табір. Він був такий сповнений енергії та життя. Тепер же, він спустошений, проводить днями за гітарою та спогадами за тим, що він втратив. Він майже не звертає на мене уваги. Він намагався знайти собі нові роботи, але він завжди втрачав їх за місяць.

Вона схрестила руки на столі й опустила на них підборіддя.

— Він не той чоловік, в якого я закохалась. Чесно кажучи, він не так і багато із себе представляє.

Реріті знову тяжко зітхнула.

— Так боляче про це чути. Я пам'ятаю як він завжди був таким *живим*, коли ми вперше його зустріли.

Так, пролунали слова істини. Твайлайт заплющила очі і згадала радісну посмішку Тімбер Спруса. Те, як він слухав, як вона балакала про її експерименти. Він ніколи не розумів їх, але йому і не треба було. Він був закоханий у її знання, і вона цінила його... зацікавленість. Тепер же, коли вона намагається розмовляти про те як пройшов її день на роботі, він навіть не помічає, що вона говорить. Він, мабуть, сидить на передньому ганку, бриньчить на гітарі та дивиться у минуле, дозволяючи його життю вислизати у вічну безодню, яка називається часом.

Коли вона розплющила очі, її світогляд був розмитий сльозами. Вона витерла їх пальцем. Це забрало у неї будь-яку енергію, яка ще залишилась, тому вона витріщалась на свою картоплю і міркувала, чи варто спробувати з'їсти ще одну.

— Я кохала його дуже сильно. Тепер же він...

— Віддалений? — несміливо наважилась Реріті.

Твайлайт зиркнула на неї.

— Щось типу того.

Вони певний час мовчали, слухаючи потерті записи сільської музики, яка лунала на увесь невеличкий ресторан. Час від часу, одна з них брала картоплину або робила ковток надмірно алкогольного напою. Твайлайт думала про Тімбер Спруса. Про Рейнбоу Деш. Про ті життя, до яких вони б могли привести. Усе здавалося таким ідеальним десять років тому, коли їхні очі яскраво палали життям і вони були наївними старшокласниками. Любов здавалась таким невинним і дивовижним концептом.

Заради справедливості, життя Твайлайт Спаркл було ідеальним. У неї є кар'єра. Вона все ще любить свою роботу. Гроші, навіть якщо вона працює сама, не є проблемою. І її люба донька, яка зараз тиждень проводить вдома у дідуса і бабусі, була чудовою дитиною, про яку будь-яка мати може мріяти. Але все це виглядало так не суттєво, у порівнянні з її шлюбом, який став повним провалом. Вона навіть не була впевнена, чи Тімбер знав як вона почувається, чи взагалі звертав на це увагу. Можливо, саме це і робило боляче їй більше за все.

І що до Реріті? Вона була іконою моди, багатою, і дуже успішною бізнес-леді. Її життя, хоча б зі сторони, виглядало наче казка. Дійсно, не було жодних причин підозрювати, що у неї можуть бути схожі біди. Твайлайт також міркувала про решту своїх друзів. Пінкі була самотньою, але зустрічалась, Флатершай вдова, але любить своїх двох дітей. Або ж вона думала, що знала у якому стані були їх відношення. І Еплджек? Заручена. Можна подумати, що будучи зарученою, у неї все йде прекрасно, але що як у Еплджек були проблеми наче у них і вона просто не каже про них нічого? Одна лише думка про це залишила холодну яму у шлунку Твайлайт.

Голос Реріті порушив тишу між ними.

— Я вважаю, що питання зараз таке: і що ми будемо робити з усім цим?

Твайлайт нахилила голову, щоб оглянути подругу. Реріті знову дивилася на свою обручку.

— Не знаю. Але Рейнбоу ніколи не покине тебе. Ти ж розумієш це?

— Як ти думаєш, чому я тут?

Похмурі очі Реріті зустрілися з її.

— Ця жінка вірна мені. Покинути мене, буде означати її розпад, але і залишатися вона не рада. У тому чи іншому випадку, вона живе у чомусь на кшталт особистого пекла.

Стиснувши губи, Твайлайт зрозуміла, який сенс це мало.

— І твоє рішення, це рандеву на стороні? — запитала вона, не в змозі приховати свою недовірливість.

— Так.

Питання Твайлайт, схоже, було очевидним і вона посміялась. Принаймні, це було схоже на сміх, тільки на зламаний та слабкий, наче вона сміялась щоб не плакати.

— Рейнбоу ніколи не зможе зрадити мені. Вона сприйматиме це як жахливу помилку з її боку. І мені здається, що вона саме так і бачить нашу поточну ситуацію: помилка, у якій лише вона винна. Те, що вона присвячує так багато

зусиль, щоб виправити наш тонучий корабель є тому підтвердженням. Вона не може це виправити, але і здатися вона не може, бо якщо вона здасться, це буде наче зрада мені і вона не дозволить собі так зробити.

Твайлайт повільно сіла, коли її осяяло розуміння.

— Тому це зробиш ти. Якщо це будеш ти, хто провалить усе, тоді вона зможе злізти з цього гачка. Але, Реріті... це *розчавить* її.

— Я знаю.

Схиливши голову, Реріті притиснула каблучку до грудей. Вона важко вдихнула й моргнула очима. Твайлайт зробила вигляд, що вона не помітила які вони були вологі.

— Я знаю, і мені це не подобається. Я ненавиджу це. Але тоді вона буде вільна, Твайлайт, розумієш це? Вона більше не буде скована до мене. І, можливо, через кілька років вона зможе знову жити без мене. Якщо я залишу все так, як є, тоді вона буде почуватися себе все жалюгідніше і жалюгідніше, можливо, до кінця життя. Я н-не можу так вчинити з нею.

Рішення. Це те, що Реріті шукала. І як би воно неправильно для Твайлайт не звучало, це було дуже хоробро і великодушно. Вона простягнула руку, щоб торкнутися руки Реріті.

— Але що тоді до тебе?

Ще один з не-зовсім-смішків.

— Ой, дороженька, не переймайся за мене. Я витрачу кілька тижнів з енергійним молодим чоловіком, але, скоріше за все, все закінчиться тим, що я залишусь не заміжньою. І це нормально, думаю. Якщо це заради щастя Рейнбоу.

Твайлайт роззявила рота. Вона була щедрою, але це?

— Ні. Ні! Реріті, ти ж не серйозно? А що про твоє щастя?

Реріті відмахнулася від неї з усмішкою.

— Я впевнена, що я буду щаслива серед моїх тканин. У дівчини повинна бути її...

— *Реріті*.

Щось спалахнуло всередині Твайлайт, вогонь гніву та велике відчуття неправильності. Є багато речей, які б вона дозволила статися, але бачити як її подруга приймає цю жертву, роблячи вигляд, що це *правильно*, було більше, ніж вона могла дозволити.

— Ти заслуговуєш на краще. — гаркнула вона

— І не кажи мені або комусь ще інакше. Це добре, якщо ти хочеш це зробити для Рейнбоу, але ні, якщо ти не подумаєш про себе. Припини думати лише про себе, і бути жадібною хоча б раз.

— Жадібною?

Брови Реріті здивовано піднялись вгору.

— Твайлайт, я одна з найбагатших жінок Кантерлоту.

Ухилення від питання тільки підсилило вогонь.

— Це не те, про що я казала і ти знаєш про це.

Реріті дивилась на неї певний момент, тільки щоб обернутися і зробити довгий ковток напою. Вона поставила його з глухим стуком. Втомлено, вона запитала.

— Що ти очікуєш від мене, щоб я зробила, Твайлайт?

— Я очікую, що ти хоча б спробуєш бути щасливою.

Твайлайт спробувала повернути Реріті обличчям до себе, але її подруга пручалась.

— Чи ти впевнена, що не можеш...?

— Що, спробувати поговорити?

Реріті кинула на неї виснажливий погляд.

— Кохання *пропало*. Так само, як і тренди моди минулого десятиліття. Ми не можемо так продовжувати.

Те, що вона могла так здатися, вразило Твайлайт.

— І це все? Ти вирішила для себе, що тепер нічого не можна зробити?

Реріті стиснула губи, примруживши очі.

— А що про тебе і Тімбер Спруса, мм? Чи пробувала *ти* поговорити з *ним*?

Гнів згас, як вогонь, що розгорявся на холодному вітрі. Твайлайт оніміла, і вона була впевнена, що її нутроці поїдали її цілком. Відвернувшись від сурового погляду Реріті, вона поховала почуття провини у кількох теплих, покритих сиром картоплинах. Вона сказала собі, що ці серце-зупинні палички були єдиною причиною, чому вона ще не плаче.

І знову тиша постала серед них. Ще одна можливість для Твайлайт, щоб поміркувати над її власними невдачами. Вона поклала підборіддя у руку, копіюючи позу Реріті, і почала оглядати одиноку картоплину поміж пальців, просто щоб сфокусуватися на чомусь. Звісно ж, це не дуже то і допомагало. Її думки дрейфували до Тімбер Спрута та щасливих часів.

— Одного разу, одразу перед тим як ми заручились, Тімбер привіз мене в похід.

Історія почалась неочікувано і у неї не було причин зупинятися.

— Я думала, що це буде просто прогулянка. Щоб повеселитися. Він прийшов зі мною до великого озера серед лісу. Пам'ятаю, якою гарною блискуча вода тоді мені здалась, і гори на протилежному березі. І те, як він посміхався було так... мило.

Останнє слово вислизнуло дуже сухим.

— Тієї ночі, біля вогнища, він зіграв пісню на своїй гітарі, яку він сам написав спеціально для мене. Вона була такою дурною і простою, і вона мені дуже сподобалась.

— Не можу згадати слова.

Вона впустила підборіддя на стіл і дуже довго зітхнула, поклавши руки перед обличчям.

— Зображення у мене в голові не таке гарне. У тумані, нудне та клішоване. Чудо тих днів минулося, як і почуття, що я була самою найкрасивішою, найкоханішою дівчиною на світі. Тепер я дивлюсь на Тімбера і не бачу у ньому чарівного, вродливого Ромео. Все могло бути інакше, якби він спробував, якби він проявляв інтерес у наших відносинах, але... тепер від цього залишилось нічого.

Вона почула, як Реріті ворухиться на своєму сидінні, перш ніж заговорила нерішуче.

— А що про твою доньку?

Твайлайт спохмурніла на це запитання.

— Він ставиться до неї не краще. Це наче він незнайомець, який живе у нас вдома. Я впевнена, що Корона помітила. Я спитала у мами і тата, щоб вони взяли її до себе цього тижня, частково щоб перепочити, але в основному тому, що з ними вона буде отримувати увагу одразу від двох людей.

— Ох, Твайлайт... Мені дуже прикро це чути.

— Не так прикро, як мені.

Вона застогнала, коли сіла, потягнувшись, поки її спина не підскочила.

— Я намагалась поговорити з ним. Я навіть не впевнена, що він чув, що я казала.

Реріті пробігла пальцем по обідку пластикової чашки.

— Зізнаюся, це набагато більше ніж мені і Рейнбоу вдалося. Я хочу поговорити з нею про це, але...

Твайлайт поглянула на неї. Вона бачила під усмішкою її справжнє обличчя з натяком на тривогу і страх. Вона не була впевнена, як прочитати цей вираз. Воно наче розмовляло мовою, яку їй ще належить освоїти. Твайлайт ніколи не була хорошою у читанні облич. Це підходило більше під експертизу Сансет.

Але, потім, очі Реріті спалахнули якимось вогнем таємної нової енергії. Тихої енергії, але видимої: її плечі випрямались, її голова піднялась і вона відкинула свої завжди бездоганні кучері з обличчя. Вона повернулась до Твайлайт, схопивши однією рукою за талію і криво посміхнулась.

— Як щодо цього?

Нова поведінка змусила Твайлайт зупинитися і змінити хід шестерень. Однак вона заблукала на своєму розумовому шляху.

— Як щодо чого?

— Я подала рекламу у газеті. — сказала Реріті з іронією.

— Ти відповіла.

Розуміння осіяло Твайлайт, але вона знала, що краще не треба нервувати. Вона сама посміхнулась і похитала головою.

— Точно. Непогана спроба, але я не така легковірна, як була раніше.

Вона очікувала на сміх, або, можливо, натяк на розчарування, що вона не піймалась на жарті. Реріті не зривала свого зухвалого погляду. З кожною секундою, Твайлайт ставала ще менш впевненою. Реріті не могла запропонувати це серйозно. Вона не могла.

Коли Реріті нарешті заговорила, вона грайливо воркувала, доки її рука торкалась руки Твайлайт.

— Щось не так, дорогенька? Я думала ти тут заради секретного рандеву.

Живіт Твайлайт схоже почав стискати повітря, що у неї ще залишалося.

— Ц-цеж ти *пожартувала*, так?

— Не знаю. — прошепотіла Реріті, її очі горіли.

— Ти стала гарнішою за всі ці роки, і я впевнена, що тут поруч десь є захудалий готель.

І нарешті її осіяло, що, можливо, просто можливо, Реріті була повністю серйозна. Вона підняла руки, ніби хотіла відбити удар, і на її щоках спалахнуло тепло.

— Воу-воу-воу, почекай. Реріті, це... Ні!

Реріті насупилась, хоча більше від спантеличеності, ніж від відмови.

— Чому ні? Виправ мене якщо я помиляюся, але ми прийшли сюди з однією метою.

— Дійсно, Реріті? Тобто, я маю на увазі, *дійсно*?

Твайлайт різко похитала головою.

— Я *не* збираюсь бути причиною, через яку Рейнбоу буде змушена покинути тебе. Я розумію, що твої відносини у тяжкому стані, але ви ж все ще друзі, так?

На обличчі Реріті промайнуло вагання.

— Ну, так, думаю так.

Вона закусила губу й відвела погляд.

— Сподіваюсь...

— І ти думаєш, що ви все ще будете друзями після твого randevu?

Вагання на обличчі Реріті миттєво зникли. Її голова поступово опускалася разом з плечима.

— Я... я хотіла б сказати «так», але...

Твайлайт приклала руку до грудей.

— Я все ще друг Рейнбоу і бажаю, щоб так і залишалась далі. Як ти думаєш, що буде, якщо вона буде побачити мене як когось, з ким ти зраджувала?

Стогнути, Реріті повернулася до свого напою, хоча й не пила його.

— Пробач мене, Твайлайт. Я не подумала.

Ох, ні, вона як раз думала. Просто не головою. Твайлайт потрясла головою від розчарування.

— Пробач. Якби я сильно не хотіла допомагати друзям, це лінія, яку я не можу перетнути.

— Так, і це розумно з твого боку.

Надувшись, Реріті схопила ще одну картоплину.

— Я так розумію, що моя ідея з randevu цієї ночі провалилась. Можливо, я можу спробувати іншу газету? Або щось в інтернеті.

Стогнути, Твайлайт спіймала зап'ястя Реріті до того, як вона зможе взяти ще одну серце-зупинну паличку.

— Ти збираєшся піти і поговорити з Рейнбоу про це.

— Дорогенька...

— Ні, послухай.

Твайлайт зустрілася з нею поглядом, намагаючись надати якомога більше твердості своєму виразу.

— Я зрозуміла, ти думаєш, що це кінець. Добре. Але тобі не здається, що завершити це буде кращі, ніж вона піймає тебе на зраді? Тобі треба *поговорити*, Реріті, про вашу дружбу.

Реріті зів'яла, наче квітка без води.

— Ти ж сама сказала, Твайлайт: Вона не дозволить мені піти. Вона занадто вірна для цього.

— Чи ти *хочеш* втратити її як друга?

— Ні, але...

— Тоді тобі треба знайти спосіб вирішення.

Побачивши сумніви Реріті, Твайлайт взяла її руку в свої й стиснула.

— Давай так, я піду з тобою. Я можу бути посередником. Я знаю, що це більше експертиза Сансет, але я зможу. Я не побачу, як двоє моїх найкращих друзів розбиваються вщент.

Дивлячись на їхні руки, обличчя Реріті змінювалось з занепокоєння до розчарування, а потім до надії. Останній вираз змусив Твайлайт вперше посправжньому посміхнутися з відтоді, як вона зайшла у бар. Реріті точно прийме це і вони все роблять правильно. Коли подруга зустрілася з нею поглядом, Твайлайт нахилилася вперед у очікуванні.

— Я зроблю це твоїм способом — сказала Реріті.

Але саме тоді, коли Твайлайт почала радіти, Реріті додала.

— За однієї умови.

Усмішка зникла ще до того, як встигла повністю сформуватися. Твайлайт відсахнулася, але не відпустила руки Реріті.

— Я-якої?

Куточок губи Реріті піднявся вгору, і її очі заблищали.

— Після того, як ми поговоримо з Рейнбоу, незалежно від того, чим це закінчиться, ти і я підемо на побачення.

Твайлайт застогнала.

— Чому ти так зациклилась на цьому?

— Тому що, ти відповіла на мою рекламу.

Тепер же Реріті тримала руки Твайлайт, її гнучкі пальці гладили руку Твайлайт. Ніжна ласка змусила Твайлайт тремтіти, і вона не могла сказати, чи було це з негативних причин.

Ні, припини. Погане тіло! Не реагуй на це.

Як би їй цього не хотілося, Твайлайт не може змусити себе відірвати руку геть. Реріті продовжувала, незалежно або не звертаючи увагу на тяжке становище Твайлайт.

— Ти тут, шукаєш того ж, чого і я. Це не може бути просто збігом обставин, що це саме *ти*. Можливо тут є щось, що ми до цього не зрозуміли. І якщо ні...

Хитра посмішка повернулася, натякаючи на приємне майбутнє.

— Що ж, що зупиняє нас від того, щоб трошки повеселитися?

Твайлайт пручалась бажанню облизати її губи. Відводячи погляд і намагаючись не думати про жар у своїх щоках, вона прошепотіла.

— М-ми ж обоє заручені.

— Навіть не намагайся.

М'яка долоня Реріті обхопила її щоку й знову висунула обличчя ближче.

— Ти, так само як і я, прекрасно знаєш, чому це не має більше жодної різниці.

Ці блакитні очі були такими...

Із зітханням, Твайлайт посунула в сторону руки Реріті і повернулася до стійки. Її серце билось в грудях, так швидко, як воно не билось дуже, дуже давно. Це було неправильно, все це випробування. Їй ніколи не треба було приходити сюди! Дурний Тімбер. Дурна Реріті. Дурні почуття! Чому все так склалося? Вона була хорошою дружиною, чи не так? І що з Короною? Або з Рейнбоу? Їй треба подумати про це раціонально, але її розум повертався назад до очей Реріті, до більш яскравих і цікавіших, ніж незацікавленість Тімбера. І це почуття, коли Реріті торкалась її, почуття яке вона не відчувала так давно...

Вона хотіла цього. Якби сильно її мозок не пручався, її серце плакало, воно хотіло знову любові. Те, що пропонувала Реріті мало багато ризиків; занадто багато, щоб порахувати. Але, зрештою, йти сюди було ризиком. Вона занадто довго жила у комфорті життя без ризику. Її шлюб був розбитий і пропозиція Реріті мала потенціал стати чимось більшим, ніж просто рандеву на ніч. Навіть якщо із цього нічого не вийде, Твайлайт знову зможе відчувати любов, якої їй так не вистачало. Так, у цьому були ризики, але потенційна нагорода...

Вона подумала про Тімбера Спруса. Про потухлі вогнища і пісні без слів, теплі дотики, які стали холодними. Її серце не зупинялось битися.

— Пробач мене.

Реріті почала підійматися.

— Я думаю, мені варто...

Твайлайт схопила її руку, перед тим як вона змогла піти геть. Двоє дивились один на одну, Реріті з згорбленими плечима і провиною у очах, і Твайлайт з новим почуттям рішучості.

— Добре. Я згодна.

Реріті кліпнула очима, обличчя в'януло від невпевненості.

А потім вона посміхнулась.